II

Поки душею я не втонув іще
В нірвану й тіло ще не розпалося,
Я можу ще тебе, Вкраїно,
Серцем кохати й тобі служити.

Я ще твоєю втіхою тішуся,
Я ще твоєю мукою страждаю,
Я можу ще в гарячих мріях
Благословляти тебе на щастя.

Але чому я цілої вічності
Не маю віком, смерті не знаючи, —
Я вічність би віддав для тебе,
Рідний і вічно коханий краю.

Єсть вічність, кажуть, душі безсмертнії
Вмирать не можуть, ні руйнуватися,
Але по смерті мусять жити,
Можуть дізнати блаженство райське.

Яке ж блаженство, краю коханий мій,
Твоїм без тебе дітям зісталося?
Чи може бути той щасливим,
Хто вже не бачить тебе й не чує?

І хто не може правду довічную,
Котру на небі прямо вбачає він,
Справдити на землі коханій,
Ні помогти їй не може словом?

Ні... ні! Не хочу щастя такого я!
Нехай із тілом гине й душа моя,
Коли тебе я не могтиму
Серцем кохати й тобі служити.

1888